

ת"פ 44094/11/14 - מדינת ישראל נגד רחמים רמי דבוש גל

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 44094-11-14 מדינת ישראל נ' דבוש גל

בפני בעניין:	כבוד השופט אורן שגב מדינת ישראל
המאשימה	ע"י ב"כ עוה"ד אסף תומר נגד רחמים רמי דבוש גל ע"י ב"כ עוה"ד שי גבאי
הנאשם	

גזר דין

1. בישיבת ההקראה, שהתקיימה בפניי ביום 15.03.2016, הורשע הנאשם, על פי הודאתו, בעבירות של התקנת משטחי עבודה מהם אדם עלול ליפול לעומק העולה על 2 מטר, ללא גידורם, בניגוד לתקנות 5(א) ו-9(א) לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בנייה), תשמ"ח-1988 וסעיפים 191(א)(ב) ו-255 לפקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש], תש"ל-1970 (להלן - "**פקודת הבטיחות**") וכן היעדר השגחה ניאותה ואי נקיטת אמצעים על ידי הממונה על העבודה, בניגוד לתקנה 8(א) לתקנות הבטיחות בעבודה (ציוד מגן אישי), תשנ"ז - 1977 וסעיף 225 לפקודת הבטיחות.

2. כל אחד מהצדדים טען בפניי לעונש.

3. ב"כ המאשימה טען כי העבירות בוצעו במסגרת משלח ידו של הנאשם והיו עלולות לגרום לפגיעה בחיי אדם. עוד טען כי לנאשם אין מעורבות קודמת ואין עבר בתחום, אך למרות שלא ארעה תאונה במועד הביקורת, המתוארת בכתב האישום, אין להקל ראש עם חומרת העבירות וכי יש חשיבות רבה לענישה משמעותית מקום בו מדובר בשמירה על ערכים שרלוונטיים לשמירה על בריאותם של עובדים, שכן לא בכדי נקבעו סנקציות פליליות לעבירות בהן הורשע בתחום הבטיחות בעבודה.

4. ביחס לערך החברתי המוגן, טען כי מדובר בקדושת החיים והצורך לשמור עליהם ולא לסכנם, באופן שחובה על כל אדם לנקוט אמצעי בטיחות נדרשים, לרבות מילוי אחר הוראות החוק.

5. בנוגע לעונש, הפנה ב"כ המאשימה לדב"ע שנ/3-8, מדינת ישראל נ' שטורם, פד"ע כ"ב 150, ולמאמרם של אדלר וברמור בדבר חוקי הבטיחות בעבודה כמגן על העובד. בהקשר זה טען, כי אין מקום להטיל קנס שיש בו יחס סלחני או זלזול בחיי עובד או בטיחותו בעבודה והפנה לדב"ע ל/2-8 החברה לבניין נ' מ"י, פד"ע א' 33 ולרע"פ 4348/08 אפרים מאיר ואח' נ' מ"י ניתן ביום 8.7.10 בפני כב' השופט רובינשטיין (הגם ששם הקביעות התייחסו לאירוע שהסתיים במוות).

6. ב"כ המאשימה הוסיף כי העונש המקסימאלי הקבוע ביחס לכל אחת מהעבירות, בהיותן כאלה שעלולות לגרום למוות או לחבלות גוף, עומד על מאסר שנה או קנס בסך 20,000 ₪. מאחר ומדובר בקנס של מאסר עד שנה ובהתאם לסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, לפיו על אף האמור בכל חוק, ניתן להטיל קנס מקסימאלי עד לסך של 29,000 ₪ ביחס לכל עבירה, לכן הקנס המקסימלי בגין ביצוע שתי עבירות מסתכם ב-58,400 ₪.
7. לאור האמור לעיל, טען כי המדינה עותרת לענישה בטווח שבי 70-90 אחוז מהקנס העונשי המקסימלי, כלומר קנס שנע בין 40,880 ₪ לבין 52,560 ₪ ובנוסף מבקשת כי הנאשם יחתום על התחייבות לסעיף 72 לחוק העונשין, על סך של 58,400 ₪, הוא העונש המקסימלי ולפיה משך שלוש שנים מיום מתן גזר הדין לא יעבור על עבירה כלשהי לפי פקודת הבטיחות ותקנותיה.
8. ב"כ הנאשם ביקש שלא למצות את מלוא חומרת הדין עם הנאשם וכי הקנס ישולם לשיעורין. הסניגור הטעים כי הנאשם נעדר כל הסתבכות קודמת, או עבר פלילי וכי עצם המעמד וההרשעה בפלילים מהווים כשלעצמם ענישה קשה עבורו.
9. לגבי נסיבות המעשה, טען, כי מבלי לגרוע מחומרת העבירה, הרי שיש להתחשב בכך שלא נגרמה תאונה וכי אין מקום להשוות עם גזרי דין שהתייחסו לאירועים שהסתיימו בפגיעות בגוף. עוד טען כי הנאשם עוסק ועובד כמנהל עבודה וכי העומס הרב ותחומי האחריות שהוטלו עליו על ידי המעסיק בתקופה הרלוונטית, הובילו, בין השאר, לכך שלא יכול היה ברגע נתון אחד להיות בשני מקומות בו זמנית, שכן מדובר באתר של למעלה מ-100 יח' דיור.
10. לדברי הסניגור, הנאשם שיתף פעולה מהרגע הראשון, הודה ולקח אחריות. הנאשם אף דאג לתקן את כל המחדלים. כל אלה, חסכו זמן שיפוטי יקר וצריכים להילקח בחשבון בשיקולי ענישה לקולה.
11. לגבי נסיבותיו האישיות של הנאשם, טען הסניגור כי מצבו הכלכלי לא טוב; הוא גרוש ואב לילד וצבר חובות במספר תיקים של הוצל"פ, לרבות תיק מזונות. הוא הגיע להסדר ומשלם דרך הוצל"פ כ-500 ₪ כל חודש. הסניגור הציג מסמכים לתמיכה בטענותיו, מהם עולה כי הנאשם נטל הלוואות ובנוסף הוא בעל משכנתא.
12. הנאשם משתכר כ-13,000 ₪ בחודש, מתוכם סכום של כ-9,000 ₪ מוקצה להוצאות מחייה שוטפות בסך של כ-9,000 ₪ בחודש. בנוסף הוא מנסה לעזור לבנו גם ללימודים ומשלם עבורו את שכר הלימוד במכללה בסך 1,300 ₪ בחודש.

דין הכרעה

13. המטרה העיקרית של ענישה על עבירות שענייןן בטיחות בעבודה היא הרתעתית. בדיון ל/8-2 (ארצי), פד"ע א, 33, פסק בית הדין הארצי, כי בדומה לעבירות כלכליות, שהדרך היעילה ביותר להילחם בהן היא לעשותן ל"בלתי כדאיות מבחינה כלכלית" באמצעות הטלת קנס גבוה, כך גם ביחס לעבירות מושא כתב אישום זה. לפיכך, מקובלת עלי עמדת המאשימה כי על הקנס להיות ברף הגבוה של הענישה.

נסיבותיו האישיות של הנאשם ומתחם הענישה הראוי

14. זוהי הפעם הראשונה בה מורשע הנאשם בעבירות מושא כתב האישום. מדובר באדם נורמטיבי אשר הודה בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום בישיבת ההקראה ובכך חסך הליך שיפוטי יקר. עובדה זו, יש בה אף כדי להצביע כי הנאשם הפנים את חומרת העבירה בה הודה. כמקובל במקרים אלה, תקרת הקנס מועמדת על 50% מגובה הקנס המקסימאלי. עוד נטען, ולא נסתר, כי הנאשם פעל לתיקון המחדל.

15. לאור האמור לעיל, מתחם הענישה הראוי ביחס לכל אחת משתי העבירות בהן הורשע הנאשם עומד על 25%-50% מגובה הקנס המקסימאלי (29,000 ₪ בגין כל עבירה), היינו בין 7,250 ₪ לבין 14,500 ₪.

16. ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, מן הראוי שמצבו הכלכלי יילקח במסגרת גזירת עונשו, לקולא כמו גם העובדה שבדעתי להיעתר לבקשת המאשימה ולחייבו לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה, בהתאם לסעיף 72 לחוק העונשין. כידוע, ההתחייבות כשלעצמה היא עונש מותנה (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, עמ' 9-10, פסקה 12. (2.4.2015)).

17. לאור האמור לעיל, ובנסיבות העניין, מצאתי להטיל עליו בגין כל אחת משתי העבירות קנס בגובה 30% מהקנס המקסימאלי, היינו, קנס בסך של 8,700, ובסה"כ בגין שתי העבירות קנס בסך 17,400 ₪.

18. הקנס ישולם ב- 12 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך 1,450 ₪ כל אחד, החל מיום 01.06.16 ואילך. לא ייפרע אחד התשלומים במועדו, תועמד יתרת הקנס הבלתי נפרעת לפירעון מדי.

19. הנאשם יחתום בתוך 30 יום מהיום על התחייבות שלא לעבור עבירה על פקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש], תש"ל-1970 והתקנות שהותקנו מכוחו. ההתחייבות תהיה למשך 3 שנים מהיום.

20. בהיעדר חתימה, יחויב הנאשם בתשלום הקנס המרבי הקבוע בחוק בגין כל אחת מהעבירות.

זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 45 ימים ממועד קבלת גזר הדין.

גזר הדין ישלח אל הצדדים בדואר.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשע"ו, 02 מאי 2016, בהעדר הצדדים.